

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo**, se sídlem Čejkovice, Na Bařině 945, zastoupeného JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem Kyjov, Žižkova 791, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Brně**, se sídlem Brno, Běhounská 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2012, č. j. BT725-6/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 8. 2012, č. P027-70394/12/D (dále též jen „rozhodnutí inspektorátu“), žalovaný (dále též „inspektorát“) uložil žalobci dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých

souvisejících zákonů, v tehdy účinném znění, opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Konkrétně žalovaný shledal, že žalobce porušil § 30 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), ve znění pozdějších předpisů, a § 14 odst. 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, v tehdy účinném znění, a pod označením „D01“ mu uložil, aby v termínu do 7. 9. 2012 podnikl *„takové kroky, kterými dostojí své povinnosti vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie a zákonem č. 321/2004 Sb. v platném znění a jeho prováděcím právním předpisem – vyhláškou č. 323/2004 Sb. v platném znění“*.

[2] Dále žalovaný dospěl k závěru, že žalobce uvedl na trh vína neoznačená údajem o provenienci, čímž porušil čl. 52 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 607/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů. Vzhledem k tomu žalovaný pod označením „D02“ žalobci uložil, aby z tržní sítě stáhl veškeré množství všech šarží šumivých vín označených jako Saint Croix Sekt, u nichž není uveden povinný údaj o provenienci, nebo aby žalobce zajistil doznačení předmětných vín tímto povinným údajem.

[3] Proti rozhodnutí inspektorátu podal žalobce námitky. Ředitel inspektorátu v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) námitkám proti opatření D01 nevyhověl a opatření potvrdil, naopak námitkám proti opatření D02 vyhověl a napadené opatření zrušil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Proti části rozhodnutí žalovaného, v níž nebylo vyhověno jeho námitkám, podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že rozhodnutí inspektorátu i rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, nepřezkoumatelná, a že byl zkrácen na svých právech.

[5] Konkrétně v první řadě namítl nepřezkoumatelnost předmětných rozhodnutí. V této souvislosti poukázal na uplatněnou námitku proti opatření D01, v níž brojil proti zmatečnosti a neurčitosti opatření, jakož i proti tomu, že předmětná povinnost byla uložena nad rámec zákona.

[6] Dále uvedl, že už podklad pro vydání napadeného opatření, tedy protokol č. P027-70394/12, ze dne 16. 8. 2012, byl sepsán v rozporu se skutkovým stavem. Na jeho základě nebylo možné uložit žalobci opatření. Dle § 12 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v tehdy účinném znění, bylo povinností kontrolních pracovníků zjistit při kontrole skutečný stav věci. Kontrolní zjištění pak musí být prokázána doklady. Inspektor Ing. P. skutečný stav věci nezjišťoval, pouze vyvíjel snahu žalobce poškodit. O tom svědčí i fakt, že se v odůvodnění opatření nevypořádal s námitkou žalobcova zástupce.

[7] Žalobce nemohl porušit § 14 odst. 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb., neboť žalobce v souladu s tímto ustanovením evidenci o zásobách vína vedl a i dále vede na předepsaném

vzoru, a to v evidenční knize vedené v pevné vazbě. Žalovaný ovšem při kontrole požadoval a trval na předložení přílohy č. 32 z elektronické podoby, což žalobce nebyl schopen vygenerovat. Tuto skutečnost žalovaný ověřoval v průběhu kontroly u autora softwaru Ing. A. Důvodem vedení předmětné evidenční knihy v pevné vazbě byly nesrovnalosti při přenosu dat při zavádění elektronické evidence. Žalobce neměl povinnost vést přílohu č. 32 pouze v elektronické podobě. Formu dané přílohy neukládá ani § 14 odst. 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb., ani § 30 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb.

[8] Dále žalovaný namítl, že napadené rozhodnutí postrádá řádné odůvodnění, jak plyne např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 33/2010. Ve výroku rozhodnutí nejsou uvedena právní ustanovení a předpisy, dle kterých bylo rozhodováno, viz např. citace: „*vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie...*“. Dle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se ve výrokové části uvede též řešení otázky, která je předmětem řízení. Porušen byl ovšem i odstavec 3 téhož paragrafu. Zmatečný je také odkaz na opatření vydané žalovaným dne 24. 1. 2012 pod č. P004-70072/12/D.

[9] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[10] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že inspektor řádně zjistil skutkový stav a tento podrobně popsal v protokolu. Námitka uplatněná při kontrole nesouvisela s předmětným opatřením D01. Tvrzení žalobce, že požadovanou evidenci vedl a vede v evidenční knize v pevné vazbě, je účelová. Pokud by takovou evidenci vedl, nic mu nebránilo v tom, aby ji při kontrole dne 16. 8. 2012 předložil. Tak však neučinil a tvrzenou skutečnost neuplatnil ani ve svých námitkách. Inspektor požadoval předložení elektronicky vedené evidenční knihy na základě dřívějších tvrzení žalobce. Žalobce navíc uložené opatření D01 splnil. Informaci o tom zaslal e-mailem dne 8. 9. 2012 a přiložil elektronicky vygenerovanou sestavu za měsíc červen 2012. Napadené rozhodnutí inspektorátu má všechny náležitosti a je řádně odůvodněno. Stejně tak má všechny zákonné náležitosti též rozhodnutí žalovaného. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další úkony účastníků řízení

[11] V replice ze dne 6. 2. 2013 žalobce konstatoval, že v rámci námitek brojl též proti porušení § 12 odst. 1 a § 15 odst. 1, 2 zákona o státní kontrole. Inspektor požadoval předložení elektronicky vedené evidence, nikoli evidenci vedenou v evidenčních knihách. Skutečnost, jakým způsobem je evidence žalobcem vedena, měl inspektor zjistit a zachytit v protokolu. Sám žalovaný přitom v rámci rozhodování o námitkách do „opatření C“ shledal, že skutkový stav věci nebyl zjištěn. Žalobce přitom vyčerpal všechny opravné prostředky. Nepřezkoumatelným je pak zejména zcela obecný odkaz na předpisy Evropské unie. Žalovaný dlouhodobě ukládá žalobci povinnosti nad rámec zákona.

[12] Žalovaný v reakci ze dne 8. 3. 2013 na repliku žalobce zejména zdůraznil rozdíl mezi opatřeními D01 a D02. Opatření D02 žalovaný na základě námitek žalobce zrušil. Současně žalovaný zrušil i část C. protokolu související s opatřením D02. Část B., týkající se kontroly evidenčních knih, však zůstala beze změn. Dále žalovaný uvedl, že při kontrole mu nebyla předložena žádná evidenční kniha.

V. Jednání konané dne 2. 12. 2014

[13] Při jednání účastníci řízení setrvali na svých již dříve v řízení písemně uplatněných tvrzeních a návrzích. Žalovaný doplnil, že vůči žalobci nebyla v souvislosti s předmětným opatřením uložena žádná sankce.

[14] Návrh žalobce na provedení svědeckých výpovědí Ing. P. M., P. K. a Ing. B. P. k podrobnostem průběhu kontroly soud zamítl pro nadbytečnost. Průběh kontroly byl způsobem dostačujícím pro posouzení věci zachycen v protokolu č. P027-70394/12. Předmětem sporu ostatně žalobce učinil především otázku vedení evidenčních knih, nikoli problematiku průběhu kontroly, resp. skutečnost, že by obsah protokolu neodpovídal skutečnosti.

VI. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[15] Zdejší soud v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí inspektorátu o opatření k odstranění zjištěných nedostatků, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[16] Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010 č. j. 7 As 33/2010-99, ve věci „*LIHO - Blanice, spol. s r. o.*“, publ. pod č. 2323/2011 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), opatření vydané inspektorem na základě výsledků provedené kontroly podle § 5 odst. 1 zákona č. 146/2002 Sb. je rozhodnutím, ve vztahu k němuž se subsidiárně použije správní řád, přičemž je nezbytné, aby písemný záznam o tomto opatření obsahoval náležitosti uvedené v § 67 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu. Takovým rozhodnutím je i předmětné opatření ze dne 16. 8. 2012, jímž žalovaný podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb. uložil žalobci na základě výsledků provedené kontroly opatření k odstranění zjištěných nedostatků D01. Byť je tedy předmětné opatření svým obsahem v zásadě pouhou výzvou ke splnění povinnosti vést řádným způsobem evidenční knihy, je nutné toto opatření považovat za rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k výše uvedenému musí rozhodnutí inspektorátu splňovat náležitosti dle § 67 a násl. správního řádu.

[17] Jak dále vyplývá z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, je možné akceptovat (a ostatně to i odpovídá charakteru prováděných kontrol), aby opatření bylo součástí kontrolního protokolu, avšak v takovém případě je třeba trvat na tom, aby protokol obsahoval jak náležitosti protokolu uvedené v § 15 odst. 1 a 2 zákona o státní kontrole, tak náležitosti opatření čili rozhodnutí. Je rovněž nutné jednotlivé náležitosti vymezit přehledně

tak, aby bylo zřejmé, jaké náležitosti se vztahují ke kontrolnímu protokolu a jaké k uloženému opatření.

[18] V daném případě protokol č. P027-70394/12 ze dne 16. 8. 2012 obsahoval všechny náležitosti vyžadované § 15 zákona o státní kontrole. Předmětné opatření č. P027-70394/12/D bylo přílohou tohoto protokolu, což je výslovně uvedeno jak v protokolu, tak v opatření. Toto rozhodnutí inspektorátu splňovalo zákonné náležitosti dle § 67, § 68 a § 69 správního řádu. Opatření obsahovalo řádné označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Výroková část opatření obsahovala vymezení předmětu řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a řádné označení účastníka – kontrolované osoby (pokud je účastníkem právnická osoba, označí se dle § 68 odst. 2 věta druhá za středníkem správního řádu, názvem a sídlem; v daném případě ovšem nechybí ani IČ).

[19] Co se týče nutnosti uvést ve výrokové části právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, má zdejší soud za to, že účelem tohoto ustanovení není uložit správním orgánům povinnost vyjmenovat všechna ustanovení, která byla v daném případě aplikována či jen pouze jakýmkoli způsobem dotčena (což by v případě těch procesních nebylo prakticky proveditelné), ale umožnit adresátovi daného rozhodnutí identifikovat právní normy, jejichž dispozice, příp. hypotéza, byla naplněna, a právní normy, z nichž plyne případná sankce. V daném případě bylo ve výrokové části rozhodnutí inspektorátu uvedeno, že žalobce porušil povinnost dle § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství a § 14 odst. 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb., a proto mu dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb. bylo uloženo opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Uvedení těchto dvou ustanovení dle zdejšího soudu plně vyhovuje požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu a umožňovalo žalobci porozumět danému výroku rozhodnutí.

[20] Opatřením D01 inspektorát žalobci konkrétně uložil povinnost podniknout „*takové kroky, kterými dostojí své povinnosti vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie a zákonem č. 321/2004 Sb. v platném znění a jeho prováděcím předpisem – vyhláškou č. 323/2014 Sb. v platném znění*“.

[21] Podle § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství fyzická nebo právnická osoba, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, je *povinna vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie, tímto zákonem a prováděcím právním předpisem*. Z § 14 odst. 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb. pak plyne povinnost vést evidenci o zásobách vína na vzoru uvedeném v příloze č. 32.

[22] Z výše uvedeného je zcela jasně patrné, že uloženým opatřením inspektorát vyzval žalobce k dodržování povinnosti stanovené mu v § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství. Poukázal-li žalobce v této souvislosti, že inspektorát nekonkretizoval ony předpisy Evropské unie, je třeba takovou námitku označit za lichou. Žalovaný neukládal žalobci žádnou povinnost dle evropských předpisů, pouze při snaze o přesné, ale zároveň ne příliš restriktivní vyjádření konkretizace obecné povinnosti ukládané předmětným opatřením vycházel z textu zákona.

[23] Současně je z uvedeného patrné, že inspektorát žalobci neuložil povinnost předložit v určené lhůtě požadovanou evidenci v elektronické verzi, resp. jako výstup z této verze. V této souvislosti je třeba uvést, že zákon, ani prováděcí předpisy vskutku žalobci neukládají povinnost vést evidenční knihy elektronicky či naopak v listinné (popř. v jakékoli jiné) podobě. Způsob, jakým evidenci o zásobách vína (vzor dle přílohy č. 32) vede a též předloží ke kontrole, tak je na povinné osobě.

[24] Zde je nutno dát do jisté míry za pravdu žalobci, a to v tom, že z části B. předmětného protokolu by se při izolovaném náhledu mohlo jevit, že inspektor žalobce při kontrole vyzval k předložení elektronicky vedené evidenční knihy dle vzoru v příloze č. 32 (viz zejména první odstavec na str. 2 protokolu). Na druhou stranu je ovšem poměrně jasné, proč inspektor při kontrole požadoval výstup z elektronicky vedené evidence. Vycházel totiž z dřívějších tvrzení žalobce (viz protokoly ze dne 24. 1. 2012, č. P004-70072/12, a ze dne 14. 2. 2012, č. P019-70072/12), že od ročníku sklizně 2011 vede evidenční knihy v elektronické podobě. Inspektor se tedy dopustil jistého pochybení. Při nyní prováděné kontrole se měl ujistit o tom, zda žalobce předmětné knihy stále vede elektronicky, jak tento dříve tvrdil, resp. měl takovou skutečnost uvést v protokolu. Neučinil-li tak však, nelze tento jeho postup v daném případě automaticky hodnotit jako nezákonnost takové intenzity, která by měla vliv na zákonnost uloženého opatření.

[25] Na straně žalobce totiž nebylo nic jednoduššího než na výzvu k předložení evidence měsíčních zásob vína „z *elektronicky vedené evidenční knihy*“ zareagovat předložením této knihy vedené v pevné vazbě. Jak je však patrné z protokolu, námitek i ze skutečnosti, že uložené opatření bylo v určené lhůtě splněno, žalobce na údajné vedení knihy v pevné vazbě poprvé poukázal až v podané žalobě. Ostatně uložené opatření bylo vyjádřeno obecným způsobem, žalobce je tedy mohl splnit jakýmkoli způsobem.

[26] Z výroku rozhodnutí inspektorátu bylo zřejmé, co je žalobci vytýkáno, potažmo jaký nedostatek byl zjištěn, a jak a v jaké lhůtě může tento nedostatek odstranit. Ve spojení s odůvodněním a obsahem protokolu o výsledku kontroly bylo jasně a srozumitelně identifikováno konkrétní pochybení žalobce a podrobně popsán skutkový stav. Postup žalovaného byl zcela v souladu i s judikaturou, na kterou u této námítky žalobce odkazoval.

[27] Co se týče odůvodnění rozhodnutí inspektorátu, žalobce blíže nespecifikoval, v čem shledává jeho obsah nedostatečným. Dle zdejšího soudu žalovaný v návaznosti na obsah protokolu o výsledku kontroly srozumitelně a logicky odůvodnil výrok rozhodnutí (uložené opatření) a uvedl veškeré podklady pro jeho vydání. Lze tedy uzavřít, že jak protokol o kontrole, tak uložené opatření, jak jednotlivě, tak jako celek obsahovaly veškeré zákonné náležitosti. Rovněž bylo přehledně vymezeno, jaké náležitosti se vztahují ke kontrolnímu protokolu a jaké k uloženému opatření.

[28] Pokud pak jde o rozhodnutí žalovaného, ani zde se soud neztotožnil s námitkami týkajícími se nedodržení zákonných náležitostí, popř. jeho nepřezkoumatelnosti. Žalobce podal námítky proti opatřením D01 a D02. Žalovaný na tyto námítky reagoval dostatečným způsobem, a to zejména vzhledem k tomu, že část námitek výslovně směřující proti opatření D01, byla poměrně stručná. V této souvislosti nutno uvést, že nedostatečná skutková zjištění inspektorátu žalovaný shledal výhradně ve vztahu k opatření D02. Zcela na místě pak byla též

poznámka žalovaného týkající se dřívější žalobcovy argumentace ohledně opatření uloženého dne 24. 1. 2012 pod č. P004-70072/12/D.

VII. Závěr a náklady řízení

[29] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. prosince 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu